

Sygn. akt VII Ua 72/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Pawłowska-Radzimierska

SSO Magdalena Lisowska

SSO Karol Kotyński

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2015 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku

M. K.

przeciwko

Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł.

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

w przedmiocie:

sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej

postanawia:

sprostować oczywistą omyłkę pisarską zawartą w wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 lutego 2015 roku wydanego w sprawie sygnatura akt VII Ua 72/14 w ten sposób, iż w sentencji wyroku zamiast słów „w punkcie 1 (pierwszym)” wpisać słowa „w punkcie 2 (drugim)”

UZASADNIENIE

W sentencji wyroku z dnia 24 lutego 2015 roku Sąd Okręgowy w Łodzi VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na skutek oczywistej omyłki pisarskiej wskazał, iż zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 (pierwszym) zamiast w punkcie 2 (drugim).

Sprzeczność między sentencją a uzasadnieniem wyroku nie zachodzi wówczas, gdy jej sprostowanie polega jedynie na poprawieniu oczywistego błędu, a sprostowania tego dokonano na podstawie nie zmienionych ustaleń zawartych w uzasadnieniu wyroku. W takiej sytuacji sąd przez sprostowanie sentencji wyroku nie zasądza nowego roszczenia, lecz jedynie prostuje oczywiście omyłkowe oznaczenie zasądzonego już roszczenia.(podobnie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 1972 roku I PZ 40/72 OSNC 1973/5/87).

W celu rektyfikacji (wyprostowania, oczyszczenia) orzeczenia z elementów niezgodnych z wolą składu orzekającego wyrażoną podczas narady, czyli sprzeczności między faktycznie zapadłym w sprawie rozstrzygnięciem, a jego

uzewnętrznieniem w orzeczeniu, wynikającym z oczywistej omyłki w trakcie redagowania, w interesie dobra wymiaru sprawiedliwości należy dokonać sprostowania (por. m. in. W. Siedlecki, glosa, Nowe Prawo 1973 r. nr 3, s. 445).

W orzecznictwie jeszcze pod rządem dawnego kodeksu postępowania cywilnego wyjaśniano, że omyłki podlegające sprostowaniu zachodzą, gdy "sąd napisał co innego aniżeli myślał (orzeczenie SN z 24 czerwca 1935 r. C.III. 1169/34, Zb. Urz. poz. 114, Głos Sąd. 1936 r., nr 5, s. 427), albo są "mimowolne" (orzeczenie SN z 27 sierpnia 1937 r. C.III.2100/37, Zb. Urz. 1938 r., poz. 200, Głos Sąd. 1938, nr 7-8, s. 643). Naczelny Trybunał Administracyjny określał je jako widoczne, wbrew zamierzeniu sądu niewłaściwe użycie wyrazu lub opuszczenie wyrazu (J. J. Litauer i S. Goldsztein: Uwagi do projektu kodeksu postępowania cywilnego Palestra 1932 r., s. 164).

Koniecznym zaś warunkiem sprostowania jest oczywistość każdej z postaci niedokładności lub omyłki. Właściwość ta określa przedmiotową granicę sprostowania i zabezpiecza przed nadużyciem omawianej instytucji (postanowienie z 15 kwietnia 1982 r. I PZ 7/82, OSN 1982 r., nr 10, poz. 155).

Bezsporne w toku postępowania było między stronami, iż wnioskodawca zaskarżył apelacją jedynie rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 wyroku, a oddalając jego odwołanie w pozostałej części, zaś organ rentowy nie składał apelacji. Tym samym zmieniając wyrok Sądu Rejonowego na korzyść apelującego oczywistym jest, że Sąd Okręgowy dokonał zmiany punktu 2 (drugiego) tego rozstrzygnięcia (oddala odwołanie w pozostałej części), a nie punktu 1 (pierwszego), w którym to Sąd Rejonowy zasądził na rzecz wnioskodawcy określoną kwotę tytułem jednorazowego odszkodowania. Powyższe było oczywiste zarówno dla Sądu, jak i stron niniejszego postępowania.

Z uwagi na to, iż sprostowanie orzeczenia ma ten cel, aby orzeczenie to odpowiadało rzeczywistej woli sądu orzekającego w sprawie, Sąd Okręgowy - na podstawie art. 350 § 1 k.p.c. - postanowił dokonać sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis postanowienia doręczyć pełnomocnikom stron,
2. Uczynić wzmiankę o sprostowaniu wyroku na jego oryginale, po uprawomocnieniu się postanowienia .

27.02.2015 r.